

Гласът му трепна и той замълча. Загледа се, затегли без нужда ту мустаците си, ту брадата си, небръсната отдавна, корава, прошарена с цели снопчета от бели косми. Нямаше нужда да казва някой на Моканина, че всеки бял косъм беше белег на една грижа.

— Онази вечер, — продължи селянинът, — додоха си нашенци от скеля. Продумали каквото продумали — знам ли? Охолни хора, може и шега да си бият. Пък дотърчава тогаз у нас Стоеница, кумица ни е, една устата, една многознайница. — Гунчо, — вика още от вратата, — късмет си имал, късмет имала и Нонка. Хайде да е на хаир. — Какво има — думам. — Дошли си от скеля Никола и Пеню, Сидеровите, те казват, че в Манджилари се явила... явила се е една бяла лястовичка! Досуц бяла, като сняг. — Е? — Ти, кай, — знаеш ли що е бяла лястовичка? Тя, кай, на сто години я се появи веднъж, я не, ама който я види, от каквато и болест да е болен, оздравя! Гунчо, кай, да вървиш, хич да не стоиш! Заведи Нонка. — Ех, може ли — заплака момичето, залови се майка му. И, нà додохме.

— Ами истина ли е? — извика Моканина. — Къде била таз лястовичка?

— Нали ти казах, тук се явила, в Манджилари.

— Бяла?

— Досуц бяла.

Както беше очуден, Моканина се озърна и погледна към шосето: всеки ден западняваше стадото все на тая поляна, но каточе едвам сега забеляза колко много лястовички бяха накацали по телеграфната жица. Пък и не беше чудно: приближаваше Преображение Господне и по това време лястовичките и щъркелите се събираха, да си ходят. Толкоз много бяха лястовичките и тъй нагъсто една до друга бяха накацали, че жицата беше увиснала и натежала като броеница. Много, но все черни.